

Jedenkráte, když šla Novotná s dílem, prosila jsem naše, aby mně dovolili s ní jít, bych se ráda podívala do Plesu. Máma viděla, že má kmotra těžké břímě, a řekla: „Jdi můžeš pomoci kmotře nést.“ Druhý den za chladu jsme šly a před poledním přišly jsme na luka před Ples. Leželo tam srovnaných dřev; sedly jsme na ně a obouvaly se. Kmotra právě povídá: „Kampak já asi, smutná děvka, ty houně nejdřív zanést mám?“ Tu přichází od Plesu jakýs pán a přímo k nám. V ruce nesl cosi podobného floutně; chvílku po chvílce kladl si to k tváři a začal se pomalu kolem dokola točit. „I podívejte se, kmotra,“ povídám, „to je nějaký muzikant, on píská na floutnu a sám se k tomu točí.“

„Hloupá holka, to není floutna ani muzikant, to bude nějaký pán, co dohlídí k stavení, však je tu vidívám chodit. To má takovou rourku a v ní je sklíčko a skrze to se dívá; a prý je daleko vidět. To vidí všude, kde a kdo co dělá.“

„Ale kmotra, jestli nás viděl, když jsme se obouvaly?“ povídám.

„Nu a co z toho? Vždyť to není nic zlého,“ smála se mi kmotra. Mezi tou řečí přišel pán až k nám. Měl na sobě šedivý kabát, malý klobouk na tři facky, jak se říká, vzadu visel mu cop s mašlí. Byl ještě mladý pán a krásný, jak by ho namaloval.

(...)

„Ona myslela Madla, že je to floutna a vy že jste muzikant. Já jí to ale pověděla, kdo jste.“

„A ty to víš?“ smál se pán.

„Inu, já nevím, jak vám říkají, ale to vy jste jeden z těch, co tu chodí dohlížet na ty lidi, a skrze tu trubičku se na ně díváte, ne-li?“

Pán se smál, až se za boky bral. „No,“ povídal, „to poslední jsi, matko, trefila. Chceš-li se skrze tu trubičku podívat, tedy se podívej,“ obrátil se ke mně, když se byl notně vysmál, a pěkně mi položil trubičku k oku. To jsem vám, lidičky, své divy spatřila; v Jaroměři zrovna lidem do oken jsem viděla a každého pěkně pozorovala, co dělá, jako bych stála u něho, a daleko až na polích lidé co pracovali, viděla jsem jako před sebou. Chtěla jsem to dát také kmotře, aby se podívala, ale ona mi povídala: „Copak si myslíš, to by se pěkně slušelo pro mne, starou ženu, abych si hrála.“

„Ale to není k hraní, to je k potřebě, matko,“ řekl jí pán.

„Inu necht' si je, ale pro mne se to nehodí,“ řekla kmotra a mermomocí se podívat nechtěla. Mně tak napadlo, kdybych viděla skrze to sklíčko Josefa císaře, a dívala jsem se na všechny strany, a že byl ten pán tak velice hodný, řekla jsem mu, koho bych ráda viděla.

„Což ti tolik na císaři záleží, máš ho ráda?“ zeptal se mne pán.

„Bodejť bych neměla,“ povídám, „když ho každý člověk pro jeho dobrotu a hodnost chválí. Však se za něj také každý den modlíme, aby mu dal pánbůh dlouhé panování a té jeho panímámě.“

Pán se jako usmál a povídá: „Chtěla bys s ním také mluvit?“

„I zachraň pánbůh, kampak bych oči dala?“ povídám.

„Vždyť se mne také nestydíš, a císař je přece člověk jako já.“

„Ono to přece není takové, panáčku,“ ozvala se kmotra; „císař pán je císař pán, a to je přec jen něco říci. Já slýchala, že když se člověk podívá císaři do očí, zima pochází a horko rozpaluje. Náš konšel s ním už dvakrát mluvil a říkává to.“

„Váš konšel nejspíš že nemá dobré svědomí, a proto nemůže směle se podívat nikomu do očí,“ řekl pán a psal přitom něco na malý lístek. Ten lístek dal pak kmotře a povídal jí, aby šla do Plesu do zásobárny a na ten lístek že se jí houně zaplatí. Mně dal ten stříbrný tolar řka: „Nech si ten peníz na památku, abys nezapomněla na Josefa císaře a jeho panímámu. Modli se za něho, modlitba vroucího srdce je Bohu milá. Až přijdete domů, můžete říci, že jste mluvily s Josefem císařem!“ - Dořekl a rychle odešel.